

(c)

Àngels Gregori

{ **AUTOPOÈTICA** }

Com el paper de vidre que talla
per les vores de les pàgines
on cada nit escric histèries
per matar-me els fantasmes
com qui fa un crucigrama
o com qui creu en alguna divinitat i l'adora
o com qui repassa l'agenda del dia que comença,
així jo escric els meus poemes.
I arriba el moment més emotiu:
la sang del tall a la carn del dit
del finíssim límit de la pàgina
on cada nit escric
les pors que m'aturmenten
i que mai no dic,
els versos fets carn dins l'ungla de la mort.
Ja se sap:
*Al trosset de vidre que més talla
hi escriuen poemes els poetes.*